

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13239

KINDER-LIDER

Yaakov Shtraykher

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

יעקב שמרדייכער ע"ה

קינדער-לידער

(פון זיין עזבו)

בוטאנאס אײרעס

1961

יעקב שמרייבער ע"ה

קינדער-לידער

(פון זיין עולם)

ארויסגעגעבן פון דער אלמנה
שמרייבער, טעכטער, זון
און איידעם.

ארויספירדראגט פון
ד"ר ל. שוויטצקי

צייכענונגען פון פאני גלאסער דע שמרייבער

בויענאס איירעס

1961

אַרײַנפיר־וואָרט

יעקב שמרײכער און זײַנע קינדער-לידער

יעקב שמרײכער ע"ה, געהער צו די פיאַנערן פון דער ייִדישער ליטעראַטור אין אַרגענטינע. אַנגעהויבן תחילת מיטן ליד, איז ער נאָכדעם אַריבער אויך צו פּראָזע. אינעם ליד באַרירט ער אַלגע־מיינע און אַרגענטינער מאַטיוון, בעת זײַנע דערציילונגען טראַגן אַן אויסגעשפּראַכענעם אַרגענטינער קאַלאָריט. זײַן אינטערעס איז געווען אין די דערציילונגען צו שילדערן דעם אינגעוואַנדערטן ייִדן, דעם ייִדישן עמיגראַנט, ווי ער בירגערט זיך איין אויפן נייעם אַר־גענטינער באַדן, אַדער ווֹנער בירגערט זיך אויס פונעם לעבן בכלל. און יעקב שמרײכער האָט סײַ זײַנע לידער און סײַ זײַנע דערציילונגן גען געשריבן מיט אַ געפיל פון אַ מענטשלעכן וויי, ווייל ער אליין האָט געטראַגן אין זיך אַ טיפן מענטשלעכן וויי פון אַן אויפריכטיקן הומאַניסט, אַ הילפסלאָזער אין זײַן ווילן און שטרעבונג צו העלפן דעם מענטש און דער וועלט צו באַפּרײען זיך פון די אימרעכטן און אומגערעכטע לײַדן.

בכלל האָט יעקב שמרײכער, ווי דער דיכטער, שרײַבער און מענטש, זיך אויסגעצײכנט מיט זײַן ליבנדיקן טיף-מענטשלעכן האַרץ. אַ שטילער און אויסערלעך אַ רוקער, איז זײַן גײסט דאָך געווען אַ ברויזנדיקער און זײַן האַרץ האָט אויפגעברויזט ווען ער האָט זיך אַנגעשטויסן אויף אימרעכט. אַכער אינצווישן האָט ער אויך געטראַגן אין זיך אַ קוואַל פון פּרייד און די פּרייד האָט ער אויסגעלאָדן אין קינדער-לידער. און דער קאַנטראַסט איז אַן אויסערסט פּינער, — דער וויי איז קעגן באַגײענדיקע אומרעכטן, בעת פאַרן קינד דאַרף זײַן נאָר פּרייד, ווייל דאָס קינד דאַרף האַבן פּרייד, דעם קינד דאַרף מען געבן פּרייד, אַז דאָס קינדישע האַרץ זאַל זײַן פּריי און פאַרהיטן עס זאַל נישט פאַרווונדעט ווערן פון לײַדן. אינעם קינדער-ליד אַנטפלעקט זיך דער דיכטער, דער ליבנדיקער פּאַטער, — דער טאַטע ווערט אליין אַ קינד, ער רעדט צו די קינדער מיט זײער שפּראַך, דרינגט אַרײַן אין זײער קינדישער וועלט און גײט מיט זיי זײער וועג, אַכער

אין דער זעלבער צייט זיי אויך מחנך זײן אין דער וועלט פון די נאטור-שיינקייטן און באווײזן, אז אויך אין קינדישער שטיפעריי איז פאראן שיינקייט און אז שטיפעריי איז לעבן.

אין דעם פארגעלייגטן בענדל גייען ארײן כמעט אלע קינדער-לידער, וואס יעקב שמרייכער ע"ה האט פארפאסט. און עס קומט א יישר כוח דער אלמנה שמרייכער, זײנע טעכטער, זון און איידעם, וואס האבן געהאלטן פאר זייער הייליקן הוב דעם עזבון ארויסצוגעבן אין א בוך-פארם, אז די שאפונגען זאלן ניט גיין לאיבוד. מיטן פאר-עפנטלעכן די לידער געשעט א גערעכטיקייט, אז יעקב שמרייכער ע"ה איז אויך דער פיאנער אויפן געכייט פונעם יידישן קינדער ליד אין ארגענטינע. באמערקונגסווערט איז דער ספעציפישער טאן, פון די לידער און די לעבעדיגקייט פון די זעלבע. אין די לידער זײנען פאראן אויך סאציאלע מאטיוון, אבער יעקב שמרייכער האט אויס-געמיטן צו פארוועבן אין די לידער דעם פעסימיסטישן טאן, נאר פארקערט: די לידער דריקן אויס גלויבן און האפענונג. פרייד און שטיפערישקייט, און דאס זײנען עלעמענטן וואס איבן אויס א פאזי-טיווע ווירקונג אויף דער דערצינונג פונעם קינד. און דאס איז אויך דער כאראקטער פון יעקב שמרייכער ע"ה אלע לידער: זיי טראגן א דערציערישן כאראקטער און דער ציל איז צו דערציען דאס קינד צו גלויבן און גוטסקייט.

מיטן פארעפנטלעכן דאס בענדל קינדער-לידער הייליקן די אלמנה שמרייכער, די טעכטער, זון און איידעם דעם אנדענק פון זייער מאן, פאטער און שווער, — דעם אנדענק פון דעם ערלעכן הארעפאשנעם און גוט-הארציקן מענטש יעקב שמרייכער, וועמענס וועגן אין לעבן און אין דער דיכטונג איז געווען דער אמת און טיף מענטשלעכע ליבע.

אזוי אט עס פארשטאנען אויך זײן טאכטער פאני גלאסער דע שמרייכער, וואס האט געמאכט אילוסטראציעס צו אייניקע פון די לידער. אין די צייכענונגען פילט מען די האנט פון א זיכערער קינסט-לערן און מען פילט אויך די ליבע פון א טאכטער צו איר פאטער, דאס האלטן הייליק זײן זכר, און זי דריקט אויס אין שמרייכן, וואס ברענגען ארויס דעם זין און אינהאלט, ווי אויך די פרייד און שפי-לעוודיקייט פון איר פאטערס דיכטונג. מעגלעך אן אינספירירטע, טאקע פון די אייגענע קינדער, וועמען דער ליבנדיקער פאטער האט געוואלט פארשאפן די העכסטע פרייד, וואס קומט פונעם ווארט און דיכטונג.

ה י מ ן

פון

ק י נ ד ע ר - ק ל ו ב

בני די

אמאליקע שולן „ב. באראכאוו“

טעקסט פון יעקב שטרניכער
מוזיק פון א. גאלובטשיק

שוין צעגראָבן ס'איז דער באָדן,
פרייהייטס קערנער שוין פארזייט;
ווי מיט ברייטע אַדלער פליגל
שפרייט די פרייהייט זיך און שפרייט!

בליט אַ לעבן פול מיט שמרעבן צו דער פרייהייטס צייט, גלאַקן קלינגען דורות זינגען עס איז אלץ ניט ווייט...	} רעפריין
---	-----------

זייט באַוואַפנט! — רופט די צייט אונדז —
זינגע זעלנער, צו דער ריי!
נאכט אין שאַטן און אַ ווינקל
און אַ סוף צו שקלאַפערן!

זינגע הערצער — פרייהייטס קלאַנגען
אויגן זינגע — פעסטער בליק,
מאַרש אין לעבן זינגע זעלנער!
פאַרן מענטשנס העכסטן גליק!

מוזיק צום „הימן“ פון קינדער-קלוב

Handwritten musical score for a children's song. The score consists of six systems of music, each with a vocal line and a piano accompaniment line. The tempo is marked "allegretto".

allegretto

1. Cant. Sep. Alt.

2. Sopr. Alt.

3. Sopr. Alt.

The lyrics are written in Hebrew and are:
ה' אלהינו ה' אחד
אין עמו שותף
אין עמו שותף
אין עמו שותף
אין עמו שותף
אין עמו שותף

א גוט מאַרגן

פאַרטעכלעך, ווי זילבער ווייסע,
שפילן זיך מיט זונען גאלד,
ווי די פייגל אויף די בוימער
אין אַ שיינעם גרינעם וואַלד.

זילבער, זילבער, ווייסע טויבן
אויף די קינדערלעך אין שול,
ווי אין גאַרטן ווייסע בלומען
אין אַ גרינעם ווייסן טאַל.

זיצן שורות, שורות קינדער
מיט די העפטן אין די הענט,
ווייסע זילבערדיקע שאַטנעס
קלעטערן אין שול אויף ווענט.

— אַ גוט מאַרגן, טויבן ווייסע,
— גריסט די זון זיי אויף איר שפראַך,
קלינגען גלעקלידיקע גלעקלעך
קניקלט זיך אַ לאַך, אַ לאַך!

באפרייאונגס־שפיל

פרייהייט שפיל, שפילן זינגען,
וועט די שפיל אונדז גיין אזוי:
כייקל, בערל, מוישל, שמערל,
וועלן טראגן בינטלעך שטרוי.

לייע, ראכל, סארל, פריידל,
וועלן קאסעס טראגן הויך,
ווייכע גראזן אונטערשניידן
מיט געזאנג און יוגנט קויד!

ווייסע בלויע, לאנגע סטענגעס
וועלן פלאטערן אין ווינט,
און לידלעך וועלן מיר אויסזינגען
פון באפרייטן יידיש קינד!

מידבער-ווינטן וועלן באקן
אונדזער ווייסע הויט אף ברזין,
ביי די קוואלן זיך ריינוואשן
מוישען קומט דער גרעסטער לוי!

ער איז געווען דער ערשטער קעמפער
צו באפרייען אונדז פון יאד,
וועלן אונדזערע פרייהייט שפילן
אנהאלטן פון וואך צו וואך!

אזוי וועט אויך זיין מיט די גרויסע
שלום, פרייהייט אויף דער וועלט!
אזוי האט אונדזער גרויסער משה
מיט אונדזערע אבות איינגעקנעלט!

פון טייבל

(א חתונה מינוע אייניקלעך)

דער זיידע, די באַבע,
מיט אייניקלעך פיר,
שטייען און קלאַפן
פון יענער זיט טיר:

— א גוט העלף איך ליבע,
ווי שטיל און ווי שאַ,
— מיר? מיר האָבן געשפרונגען
א טראַלאַ—לאַ—לאַ—לאַ!

דער זיידע, די באַבע,
מען זיצט און מען קוועלט,
— מיר האָבן א שטיבל
פון זאמד אויפגעשטעלט.

פאפירענע שיפלעך
אין טיבל געשיקט;
קאטשקעלעך ווייסע,
געריסן, געפליקט.

— א גוט העלף דיר, מאמע,
ווי שטיל און ווי שאַ,
קום וועלן מיר טאנצן,
א טראַלאַ—לאַ—לאַ—לאַ!

קום וועלן מיר מאכן א רעדל ארום,
דער זיידע, די באַבע, אינמיטן ארין,
לחיים דיר, לעבן,
א גוט יאָר זאל אונדז זיין!

קלינגען גלעקער

א גאנצע וואך די גלעקער קלינגען
רופן קינדער-שילער אין די קלאסן
„קומט קינדער צו די לעקציעס
קומט אלע, אלע, אין די מאסן“.

פאר דער פויזע און דער צווייטער
רופט דער גלאק צום שפיל ארויס;
ווען גלעקער קלינגען העכער, שטארקער
ווייסט מען אז דער קלאס איז אויס.

ווען עס קומט אין טאג פון שבת
קלינגען גלעקער מיד און הארט
גלין-גלאן-גלין, גלין-גל-א-א-ן,
דער רו-טאג זונטיק זיי דערווארט.

איין מאָל נאָר אַ קינד!...

פריילעך קינדער, האַפקעט קינדער,
מונטער, אַט אזוי;
ווי פרימאַרגן אויף די גראַזן
אַ זונען-שטראַל אויף טוי.

פריילעך קינדער, האַפקעט קינדער,
שפּרינגט און לאַכט און לאַכט,
ווי די פויגל אויף די בוימער
אין ראַזעוון פאַרנאכט...

וועט איר מידע פונעם שפילן
אינשלאַפן געשמאַק,
וועט די נאכט איך שפינען, וועבן,
מעשהלעך אַ סך...

הוליעט קינדער, ווי די פליגל
געטריבענע פון ווינט,
איין מאָל איז מען אין דער יוגנט
איין מאָל נאָר אַ קינד!...

שמייכלט די מאמע...

דער טאטע, די מאמע, ווי קינדער זיי פלעגן
זיך שפילן מיט אונדז אין דער שפיל:
געשלאפן, געשפרונגען ווי ציגעלעך קליינע
געדרייט זיך, ווי סידרייט זיך א מיל.

פלעצעלעך האבן מיר אלע צוזאמען
ליימענע שטענדיק געמאכט...
איצט אז דער טאטע און ארבעט געבליבן
שווינגנדיק זיצט ער, פארטראכט.

מיר הערן די מאמען נאך זיפצן און קרעכצן
ווען טאטע איז שטוב איז נישטא,
גייען מיר קינדער די מאמע פארוויילן
...א בערעלע, בערעלע בוו!...

גיט זי א שמייכל איר אמאליקן שמייכל...
מיר מאכן א ראד ארום איר,
מיר זינגען א לידל, די מאמע העלפט אונטער,
— זאל אוועק די גויט פון דער מיר!...

דער טאטע ער וועט נאך ארבעט געפינען,
און פריילעך וועט זיין ווי אמאל,
דער אקער וועט געבן ברויט צום לעבן,
דער האמער וועט קלינגען אויף שטאל.

ווען איד זאל זיין א גרויסער

שטייט ישראל'יקל אין קוואנע
שטייט ער ביי דער מיר:
„כיוואלט אויך אזוי געקאנט —
איז דער האמער שווערער פון מיר“.

— קלערט ישראל'יקל:
— אז איד וועל ווערן גרויס
וועל איד מאכן אזא מאשין, —
וועט מיטן האמער ווערן אויס!

צו וואס הייבן הויד און העכער
און פארלירן דעם גאנצן כוח,
די קוילן גליען, בריען
מען ווערט דערשטיקט פון הויד.

איז אויס מיט דער קאוואדלע
מיט די שווארצע ווענט
ווען איד זאל זיין איצט א גרויסער
וואלט איד די קוואנע גלייך פארברענט!

שטייט דערווייל מנשה
און קלאפט, און קלאפט, און קלאפט!
מיט רויט פארטרערטע אויגן
פאלט ער פון די פיס... ווי לומ.

האַפּ, האַפּ!

ניי מיר אויף די שיכעלעך ?
קלאַפּ משוועקעלעך, שוסטער קלאַפּ,
שפּרינג איך אויף איין פּיסעלע
אַ טענצעלע, האַפּ, האַפּ!

שרייט די מאמע — גולן איינער,
וואָס שפּרינגסטו ווי אַ ציג?
— וואָסזשע מיינסטו מאמע, מאמע,
אַ יונגל איז נישט קיין פּליג!

— בייט ער אום דאָס פּיסעלע
לאַזט זיך אין גאלאַפּ,
פּליעסקעט שוין די מאמע צו
— מאַנץ זונעלע האַפּ, האַפּ!

מיין פרינצעסין...

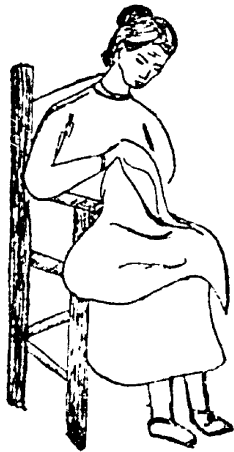
די מאמע נייט א קליידעלע,
א קליידל פאר איר קינד,
ציט א לאנגן פאדעמל
די נאָדל לויפט געשווינד!

שוין באנייט דאָס קליידעלע
מיט פעדימלעך אַרום,
רופט מאמע איר פרינצעסין...
קום פייגעלע, קום, קום!

וועט מאמע דיר אַנמעסטן
א קליידעלע אַ פּיננס,
ניט געבאָרגט ביי קיינעם...
דאָס קליידעלע איז דיננס!

אפגעשפּאַרט פון לעצטן
כיניי עם בלוין פאר דיר...
עס פאסט דיר מיין פרינצעסין
אזא יאָר אויף מיר!

דיין פנימל עם שיננט
ווי די זון פרימאָרגן!
ווי גוט מיין קינד ס'איז,
מען דארף ניט ליינען באָרגן!

א שפיר אוא

א שפיר אוא
איינס צוויי דריי,
יאנקל שמערל
שריי, שריי, שריי!

אין א ראד
רונד ארום,
איינער מוז דארט
בלויבן שמום...

ווארטן ביז
דער לעצטער וועט
אים אין בעקל
טאן א גלעט...

ניט ער באלד
א שפרינג פאראויס,
ער די קאץ
און איד די מויז.

ראד אריין
ראד ארויס,
קומט לבנה
רויט און גרויס.

און דערמאנט
די קליינע שפילער
אז זיי זינען
יונגע שילער.

העפטן זינען
ניט קיין מילן...
זיי פארשטייען
ניט קיין שפילן.

ארעלע מיט פייגעלען

ארעלע בארעלע
טאנצט ווי א נארעלע
רוקט אן דאס היטעלע
שפרינגט ווי א ציגעלע
האָפּ, האָפּ, היפּ!

פייגעלע בייגעלע
מאכט צו אן אייגעלע,
פארשטעלט אים די וועגן
טאנצט אים אנטקעגן
היפּ, היפּ, היפּ!

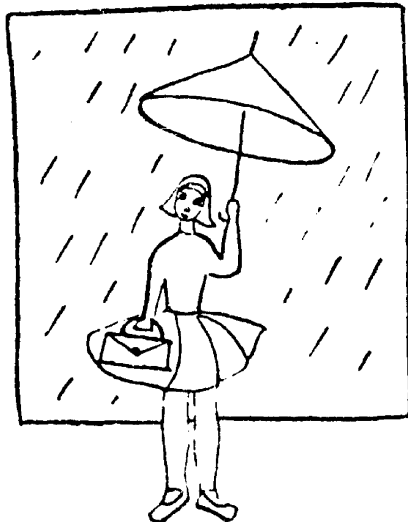
ארעלע און פייגעלע
פינטלען מיט אייגעלע
טאנצן אין א רעדעלע
ייגעלע מיט מיידעלע
היפּ, היפּ, האָפּ!

א רעגן

אוי א רעגן וועט גיסן
זאלסט גארניט שוין פרעגן,
פליסן וועלן ריטשעלעך
פונעם שטארקן רעגן!
פליה, פליאה, פליה!

וועלן אונדז די קעפעלעך
ווערן נאס און נאסער,
וועלן אונדז די שיכעלעך
ווערן פול מיט וואסער!
כלאפ, כלים, כליאפ!

וועט די זון אויפשנינען
שטראלן וועט זי שיקן,
וועלן אונדז די שיכעלעך
וידער ווערן טרוקן!
לא, לא, לא, לא!

שיכעלעך

א יונגע מאמע שמריקט
שיכעלעך בייטאג,
טרייסלט אין דער האנט
פרוויט די לייכטע וואג.

די יונגע מאמע לאכט
פרייט זיך מיט איר גליק!
זיצט שעהן לאנג ביים טיש
שיכעלעך זי שמריקט.

לערנט זיך באציטנס
א לידל פארן קינד
שלאף דערווייל לעת עתה
וועסט קומען, קומען געשווינד.

נאך א פאר חדשים
וועסט זען די זון איר לייכט,
לערנט זיך דיין מאמע
איר מוטערלעכע פליכט.

שלאף דערווייל לעת עתה
ווארף ניט מיט די פיסעלעך...
סיפרייט דער מאמען קינד מינס
שמריקן פאר דיר שיכעלעך!

איך זע דיר שוין א גרויסן
שפרינגען איבער שמריקלעך
פעלדער וועלן בליען
לעבן וועט מען גליקלעך!

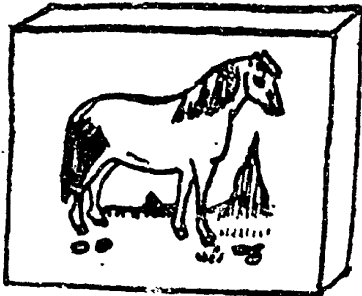
באוועגן וועסט זיך פריי
איבער יעדער גרענעץ
פון דאנען ביז ישראל
וועט גרויס זיין ווי א גענעץ.

יעדער וועט זיך בליען
וואס אים איז נאך באשערט
אין א וועלט פון פרידן
פון קיינעם ניט געשמערט!

מיין „פעטיסל“ (פערדל)

מיין טאטע האט געקויפט פאר מיר
א „פעטיסל“ און אנטיקל.
דארף איד גאר קיין בייטש דערצו,
קיין צוים, גאר פשוט א שטריקל.

א שטריקל פראסט אין מויל פארלייגט
פארצויגן גאר אביסל —
און תיכף אויפן רוקן איד
א ריר גאר מיט א פיסל.

איז באַלד אַוועק גאַלאַפּ, גאַלאַפּ
איבער פעלדער פרייע.
סיטראַנט זיך גרינג און לייכט אזוי
און ס׳וויגט זיך אַ מחיה.

פון ווען צו ווען סע רייסט ארויף
דאס קעפל אויף ארונטער,
און בויגט עס צו דער ערד אראפ
און סאָפעט, שנאַרכעט אונטער.

דערקען איד שוין, אז ס׳פערדל מינעס
ווערט אלץ מידער, מידער,
דריי איד אויס און טרייב עס לייכט
אהיים, אהיים שוין ווידער.

און ווי ס׳דערשמעקט די היים פון ווייט,
די היים פון קליינעם רייטער,
לאַזט עס זיך געשמאַקער שוין
און הירזשעט אַ פאַרשייטער...

איד קום אהיים, און צוים עס אויס
און גיס עס אָפּ מיט וואַסער,
א טרייב עס לייכט, און ס׳קאַטשעט זיך
אין שטויב, אין גראַז — אַ נאַסער.

איד קוק און קוק און דאַנק אים שטיל
פאַרן לאַנגן פאַרן.
איד לויב און בענטש עס שטילערהייט;
זאַלסט זיין אויף לאַנגע יאַרן!

מײן זיידע־באבע

אין א שטיבעלע א קליינע
זווינען באבע און זיידע
ער הייסט חיים-אלטער
און זי גאלדע-פריידע.

ווען איך קום, קושן מיר
און האלדזן מיר ביידע
ווייל עס האבן מיר זייער ליב
די באבע און דער זיידע.

ליינט א פינגער צו דער נאָז
מיין באבע גאלדע-פריידע,
„לאָז זיצן דאָרט דעם אלטן
שפילן מיר וועלן ביידע“.

„זע, דיין באבע קאָן אויך שטיפן
בעסער ווי דיין זיידע,
הייסוך דאָך נישט אומזיסט
מיטן נאָמען גאלדע-פריידע“.

„גיב א קוש דעם זיידן אין פנים,
געקלאַפט האָט ער דא פלעקער;
פאר א שיין יודיש לעבן
געווען איז ער א וועקער“.

ער האָט זיין ארבעט אַפגעטאָן,
נעכט, און טעג נאָך טעג,
סױנטשט די באבע איצטער דיר
צו גיין אין זיידנס וועג“.

א פּרילינג נאַכט

ניט געשיקט האָט זיי קיינער,
קומען געסט פון דער לבנה
שטערן טאַנצן, שטערן פינקלען
אויף די שפיצן פון די ביימער.

קושן זיי זיך מיט שטומער ליבע, —
גלעטן זיך מיט ליכטן ווינטל,
האַט אַ קעצל זיך דערשראַקן
פאַרן פויערס קליינעם הינטל!

און די פייגעלעך דערשראַקן
פון די צווייגעלעך מען פליט!
ווי וויאַלעטער פּרילינג-דעגן
פאַלט אין גראַז אַריין דער צווייט.

זונען-שטראלן

וויסטו פנוועלע אז זונען-שטראלן בריען
און גליען, ווי העליש פייער?
כאטש נעם די זון און פארשלים אין שניער.

זאל זי וויסן אז מיר היטן אונדזער ארבעט
בלומען, גרינס, ווייץ און קארן!
וועט די זון ביי אונדז שוין ליגן אונטער שטארן.

נאר אין פרימארגן זאל זי קומען
מיט איר שיינעם בלוי-ראון שניען, —
זאל זי אונדז אין שול מיט פרייד באגלייטן!

וועסטו זון אונדז ווידער שרעקן
מיט דיין העליש-רויטן פייער?
שלאם אהין, שלאם אהער, פארדיגלען מיר דיד אין ש

מיין טאטע איז א סטאליאר

מיין טאטע איז א סטאליאר
ער מאכט פאר מיר א בעטל,
קוק איך אויס די אויגן
גלעט ער מיר דאס קעפל...

— נאך אביסל קינד מינים
סיפעלט שוין ניט קיין סך...
זעסט די שטוב אנטקעגן
שטייט נאך אז א דאך...

עס פעלט מיר בלויז די ברעטער
און טשוועקעלעך א פעקל...
דו פארשטייסט ניט קינד מינים,
דו ביסט נאך גאר א שנעקל.

דו וועסט עלטער ווערן
וועסטו אליין פארשטיין,
צי קאן מען, קינד מינים
צאפן וואסער פון א שטיין!

שמערקע לין

ראד אריין, ראד ארויס
דרייט זיך שמערקע לין,
זיין מאמע גיט אים פלייש מיט בארשט
א מארד-ביין מיט פעטיץ.

רופן קינדער אים מיט פרייד:
שמערקע, שמערקע לין,
נא דיר בארשט א טעפל בארשט
א מארד-ביין מיט פעטיץ.

— ענטפערט שמערקע הויד מיט פרייד:
וואלט איר דאס געקאנט,
איד קען רייטן אויף א קוימען
קלעטערן אויף ווענט!

און איר לצים קענט נאר לאכן
כי, כי, כא, כא אזוי!
ברויט מיט האניק קענט איר נאשן
און טרוקן ווי א שטרוי.

און איד שמערקע בין א זאנג
אנגעפילט מיט קארן,
איד קען רייטן אויף א פערד
אן סאלדאטסקע שפארן!

און איר ציטערט פאר א פליג
ווי פאר ווילדע בערן!
רופט די מאמעס אינד צו הילף
ווען מען נעמט אינד שערן.

ראד ארנין, ראד ארויס,
אט ווי שמערקע לע!
וילט איר ריטן אויף א קוימען
לעקט א מארך-ביין מיט פעטץ!

וילט איר ריטן אויף א פערדל
אן א צוים אין האנט?
בע, בע, בע, מא, מא, מא,
איר בלייבט טויטע ווי די וואנט!

זיט איר שטארקע, קומט אהער
בויגט מיר איין די האנט,
נו, וואס שטייט איר דארט צושראקן
הלוואי וואלט איר געקאנט!

בע, בע, בע, מע, מע, מע,
קומט און פרוווט דעם כוח,
איר קען קנאקן, ביינער ברעכן
אזש עס גייט א רויך!

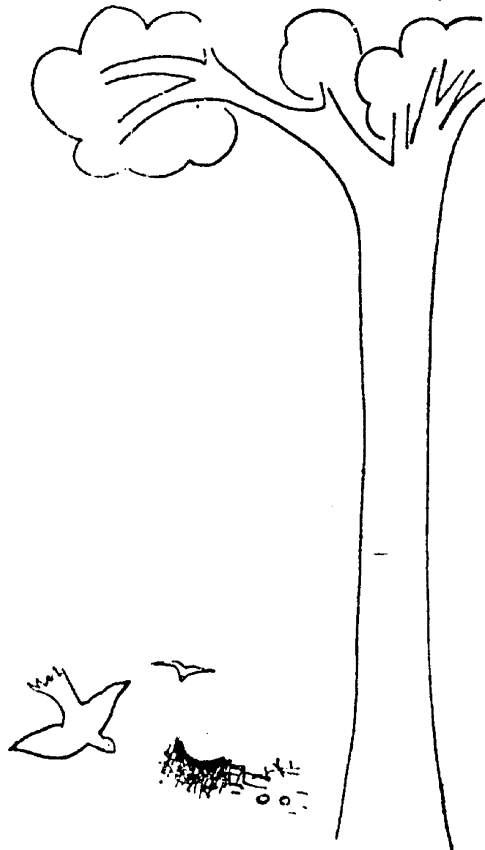
די צעשטערטע נעסט

פליט א פייגעלע — א מאמע,
טראגט א ברעקעלע אין מויל;
פישטשען קליינע פייגעלעך —
טשי-טשירי — ווי וויל!

אין דרויסן גיסט א רעגן,
באגלייט מיט שטורעם-ווינט;
פאלן נעסטן פון די ביימער,
בלויבט די מאמע אן א קינד.

זי שפרינגט ארום אין נאסן גראז,
אין דער טריבער קעלט;
און די בייזע שטורעם-ווינטן —
די מאמע-פויגל שעלט.

טשירי-טשירי, קלאגט די מאמע:
וואס וועל איך טאן אצינד? —
ס'איז צעשטערט מיין היימעלע
און ס'איז טויט מיין קינד.

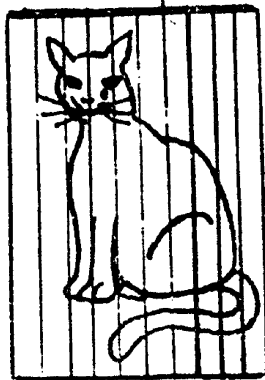
דאס קליינע קעצעלע

אזוי בייטאג, אזוי ביינאכט,
שלאפט דאס קליינע קעצל;
זעלטן ווען עס גיט א שפרונג,
ווי מיין חבר געצל.

ווייסט, פארוואס דאס איז אזוי
אומעטיק פארטראכט?
ס'איז א יתומל געבליבן
אין א שיינער נאכט...

מיינסט חלילה קראנק געוועזן,
די מאמע פונעם קעצל?
א נאשערקע איז זי געווען,
נאך מער פון חבר געצל...

האט מען זי פארנארט אין זאק
ווייט, גאנץ ווייט פארטראגן.
בענקט דאס קליינע קעצעלע —
נאר ווייסט ניט וואס צו זאגן...

ש נ י

פאר די מענדאָסט: קינדערלעך

העי, חברים האָרעפּאָשנע,
צו דער אַרבעט איינס און צוויי,
ווער קען קינקלען קנוילן מאַכן
פון דעם זילבער ווייסן שניי?...

ערשט געפאלן פונעם הימל
מיט אַ ווינטעלע געדריי,
קוקט מיוחסדיק דאָס בערגל,
אַפגעזילבערט פונעם שניי.

דרייט אַ ווינטעלע אין לופטן
ווייסע פּעדערלעך אַרום,
אין אַ וויכער דרייט דאָס ווינטל,
פאלט אויף בערגל און בלייבט שטום.

הע, אַ שליטל, קאַמעראַדן,
פונעם בערגעלע גליטש, גליטש,
איז דאָס שליטעלע אַנטלאָפן,
און געקאַטשעט זיך פון שפיץ.

העי, חברים האָרעפּאָשנע,
צו אַ טענצל איינס און צוויי,
זאל עס שוואַרצן דאָרט דאָס בערגל...
האַט ווער אַפגעלייגט דעם שניי...

כאַ-כאַ-כאַ אין אַ רעדל
זינגען לאַמיר אַט אזוי,
זומער שמעקט דאָס גרינע בערגל
מיט אַ לייכטן פּרילינגס-טוי.

גרעזלעך וואַקסן אויפן בערגל
מאַרגאַריטקעס צווישן זיי,
הענט אויף אַקסל לאַמיר טאַנצן
ס'איז צעגאַנגען שוין דער שניי...

ווען ער זאל שווימען קאנען

שווימט א פישל אויפן וואסער
יאגט א שטריקל דאס דעריאגן;
הויבט א ווינטל אויף די כוואליעס
און דאס פישעלע פארטראגן.

ווערט אברהמעלע דערציטערט
— אט א חוצפה פון די וועלן!
און ער ווארפט דאס לאנגע שטריקל
הויבט א פויגל אן צו טרעלן.

פארדינסט אברהמעלע זיין קעפל
קוקט ארויף צום גרינעם בוים
גליטשט זיך אויס פון האנט דאס שטעקל
בלייבט אברהמל אן א צוים.

ווען ער זאל שווימען קאנען,
וואלט ער דאס געקאנט דעריאגן;
און דאס פישל אויף דעם שטריקל
אויף דער האנט ארויסגעטראגן.

קוואַק, קוואַק, קוואַק!

כיוועל א מיסעלע דערציילן
פונעם ווייטן, ווייט אמאל,
פון א וועלדל אויף א בערגל
פון א וואסערל אין טאל.

פון א שטיבעלע ביים בערגל
מיט א שטרויען דאך פארדעקט,
האַט דאָרט א פויערל פיל יארן
אין דעם שטיבעלע געלעבט.

זינען קאטשקעלעך געשוומען
און די אייעלעך פארלוירן,
זינען אין גראָז ביים שטיבל
קליינע קאטשקעלעך געבוירן.

זינען זיי ווי אלע קאטשקעס
אינעם שטיבעלע געשוומען,
ביז דעם פויערס שווארצע קעצל
איז צום וואסערל געקומען...

האַט דאָס קעצל מיט איר צינגל
זיך באלעקט פון באַק צו באַק...
וויינט די מאמע קאטשקע נעבעך
שרייט און יאַמערט: קוואַק-קוואַק, קוואַק!

האַט דאָס פויערל דאָס קעצל
פונעם שטיבעלע פארטריבן,
און די קליינע קאטשקעלעך
זינען אלע לעבן געבליבן.

פייפקע דער בעקער

שפילט בריינדעלע מיט זאמד,
א שטיבל אויפגעשטעלט;
שטייט רחלע פארגאפט,
טאנצט ארום און קוועלט.

ברענגט פייפקע א קריגל וואסער
מישט און מישט דאס זאמד;
ווען איד זאל זיין א בעקער
וואלט איד באקן דא געקאנט.

אט דא וועט זיין דער אויוון
און א קוימען אויד,
דו וועסט אונטערצינדן,
וועט קוימען בלאזן רויך.

רייט פייפקע אויף א שטעקן,
מאכט פון ליפ א פלעמל:
העי, בריינדל, רחל, ווארט!
אט ברענג איד מעל און זעמל.

זע נאָר טאַטע...

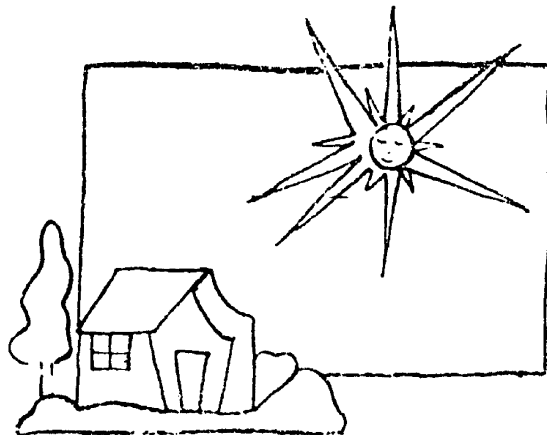
זע נאָר טאַטע, דאָרט אין הימל,
זע ווי עפעס גייט דאָרט אום? —
זאגט דאָס קליינע קינד צום פאַטער,
קוקט פאַרגאַפט צום הימל פרום.

„וועהן זשע גייט עס, טאַטע ליבער?
שלאָפן, שלאָפט עס ניט ביינאכט,
קען עס ריידן? — זאג מיר טאַטע!“
און ער האָט זיך שטיל פאַרטראכט.

סישיינע קעפעלע פאַריסן
און די ברעמעלעך פאַרצויגן,
קוקט דאָס קינד צום טיפן הימל
מיט די קליינע, קלאַרע אויגן.

ברוגזט זיך אין גלעט דעם פאַטער
— קויה פאַר מיר דאָס אַ מתנה,
זאג, ווי רופט מען דאָס פאַפּיטאַ?
— רופן רופט מען עס לבנת.

זע נאָר, טאַטע די לבנה
דעקט זיך אויך צו מיט אַ דעק?
— דאָס איז וואַלקנס, קונדעס קליינער,
זעסט, זיי שוועבן שוין אזועק...

אונדזער המשך

ווי צינגלעך פון פלעמלעך אין פייער,
ווי שימער פון זילבער און גאלד
זאלט איר קינדערלעך וואקסן ווי דעמבעס
פריש ווי דער טוי ארום וואלד!

ווי ווינטן וואס זינגען און טאנצן
גלעטן דאס גראז מיט א ציטער,
און קושן די בלומען באוויפטע...
ווי זון-גאלד נאך א געוויטער!

ווי כוואליעס וואס שוימען און ברומען
קומען און לויפן אוועק,
אזוי זאלט איר אומעט פאריאגן
קעמפן פאר המשך אן שרעק!

קעמפן פאר יידיש אן ציטער
ווי זון-גאלד אין פעלד אויף דער זאנג,
שטאלץ זאלט איר טראגן דעם המשך
מיט יובל, טענץ און געזאנג!

ווי צינגלעך פון פלעמלעך אין פייער,
ווי שימער פון זילבער און גאלד,
זאלט איר קינדערלעך וואקסן ווי דעמבעס
פריש ווי דער טוי ארום וואלד!

"OPTIMUS" - V. Gómez 2755 Bs. As

